

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 61. Waldemari Regis Daniæ in Germaniam profectio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A.C. 1162.

omnibus quæ promisi liberatum me esse, ut par est, existimo. Consensit Comes, Proceres omnes & Præfules, qui aderant, idem sentiebant. Moxque Rex equo valido, cui infidebat, subditis calcaribus in cursum concitato, velocissime avectus est. Germani pudorem non ferentes, abeuntem sequebantur, rogantes ut rediret, quippe Imperatorem cuncta exsecuturum esse, quæ Comes promississet. At Rex lætissimus quod periculum evasisset, dixit, se omnia, quæ ab ipso expectari debebant, effecisse. Sicque solutus est Conventus.

§. LXI.

Waldemari Regis Daniæ in Germaniam profectio.

Helm. Chro.
Slav lib. 1.
c. 91.

Saxo lib. 14.
p. 170 edit.
ann. 1576.

Imperator Reges Daniæ, Bohemiæ, & Hungariæ ad hoc Colloquium invitaverat, affirmans, ambos Papas adfuturos, & schisma penitus tollendum esse. Rex Daniæ tunc erat Waldemarus, S. Canuti Martyris filius, qui, recepto Octaviani Antipapæ Legato, scire cupiens, an legitimus Papa esset, Rudolphum ex Gente Anglorum Notarium suum ad Fridericum Imperatorem misit. Is Danum hospitem humanissime & honorifice excepit, & multo magis Octavianus, usque adeo, ut ei ex Clericis suis socium addi-

addixerit, qui honoris causa cum ipso
 Officium Divinum recitaret, præterea
 que licentiam dedit, ut Missam cele-
 brans annulum, Episcoporum more, di-
 gito infereret. Imperator Rudolpho de
 causa schismatis collocutus dixit, hoc
 negotium in Concilio Papiensi fuisse
 discussum, utque illud omnino definiret,
 animo sibi constitutum esse, omnes Re-
 ges convocare, cum res ista omnes tan-
 geret. Inprimis cupere se cum Rege
 Daniæ deliberare, cujus sapientiam sibi
 haberet perspectam; ne vero tam longæ
 profectionis operam perderet, se Wal-
 demarum aliqua Italiæ provincia & to-
 tius Sclavorum Regionis præfectura do-
 naturum esse.

Cum Rudolphus, ad suos in Daniam
 reversus, blanditiis Imperatoris & Octa-
 viani captus, apud omnes jactaret, quan-
 ti Regem suum Germani facerent, Wal-
 demarus non tam Religionis studio, quam
 regiones nunquam sibi cognitæ videndi
 cupiditate ductus, ad Imperatorem pro-
 fectionem suscipere statuit. Interim ve-
 ro Bernardus Octaviani in Dania Lega-
 tus nihil intentatum relinquebat, quo
 Episcopos sibi conciliaret, cumque a
 paucissimis officiose exciperetur, Conci-
 lium indixit. Sed plurimis non obtem-
 perantibus plus contemptus nocuit,
 quam ejus industria prodesse potuerit.

Sæcul. XII.
 A.C. 1162.

Sæcul. XII. Waldemar Rex, Bernardo Sleswici
 A.C. 1162. relicto, consilium in Germaniam profi-
 ciscendi aperuit Absoloni Episcopo Ro-
 schildæ, fratri suo collactaneo, quem hu-
 jus Sedis Præsulem anno millesimo cen-
 tesimo quinquagesimo octavo eligi cu-
 raverat. Absolonem non solum pru-
 dentia & fortitudo bellica, sed etiam vir-
 tutes Christianæ plurimum commenda-
 bant; nam veræ Religionis fines apud
 Rugios aliosque Sclavos & armis & præ-
 dicatione protulerat. Is nullum non
 movit lapidem, ut Waldemarum Re-
 gem ab itinere in Germaniam suscipien-
 do abstraheret, & etiamsi persuadere non
 potuerit, Dominum tamen suum invitus
 proficiscentem comitatus est. Ubi ve-
 ro Waldemar ad Curiam Imperato-
 ris, tunc Metis agentis, pervenit, facile
 intellexit, se temere statuisse, tantum
 terrarum spatium emetiri. Quippe Im-
 perator palam exprobravit, quod tam
 fero venisset, jussitque, sibi Homagium
 de Regno Daniæ quod tenebat præstare,
 seque supremum omnium ditionum sua-
 rum Dominum agnoscere. Quid face-
 ret Rex Daniæ, omnibus viribus desti-
 tutus in Regno alieno? juramentum et-
 go, quod exigebatur, additis tamen non
 nullis conditionibus, edidit.

Saxo. 275.

Tum Octavianus Concilium cele-
 bravit, in quo prolixis sermonibus de-
 monstra-

monstrare conatus est, se legitime electum fuisse, atque ut favorem Episcoporum captaret, constituit, ad Sacram Sedem non nisi tunc appellandum esse, cum causa in Episcoporum Judicio decidi non posset (*). Ubi Octavianus finem dicendi fecit, subjunxit Imperator, se Reges invitasse ad colloquendum, ut tandem funestum schisma tolleretur, seque eorum sententiæ voluisse acquiescere, sed illos non venisse, quod Papam alium contempta Imperatoris auctoritate creare præsumerent, etiamsi nulli eorum in urbem Romam quidquam juris esset. Mox Rainaldus quoque Archiepiscopus Coloniensis probare omnibus viribus adlaboravit, quam injuste Reges agerent. *Si enim, ajebat, causam cujusdam Ecclesiæ Episcopalis in ditione alterius Regis Imperator judicare moleretur, id ille sane impatientissime ferret; dum tamen Reges Romæ, quæ Imperii Caput est, in electione Episcopi Jus usurpant, quod Imperatori in Regnis suis denegant.* Quod argumentum Archiepiscopo usque adeo convincens & indissolubile

Sæcul. XII.

A.C. 1162.

Imperatoris

Jus in electione

S. Pontificis.

E e 3

lubile

(*) Hac Constitutione Octavianus seu Victor III. Antipapa Episcopis non conferebat privilegium sed tollebat abusum. Quippe nunquam de jure Episcopi judicium præterire licuit.

Sæcul. XII. solubile videbatur, ut illud tribus linguis
 A.C. 1162. Latina, Francica, & Germanica a se toti
 Concilio exponendum esse crediderit.
 Sed quantum Germani loquenti Archie-
 piscopo applaudebant, tantum refraga-
 bantur Dani, cumque sub finem ad pro-
 nunciandam excommunicationem con-
 tra Alexandrum Papam cerei accende-
 rentur, Rex Waldemarus, ab Absolone
 Episcopo monitus, e concilio se protir-
 puit; sequebatur exeuntem Absolon, ro-
 gantique Octaviano, ut remaneret, re-
 spondit, se latus Regis, quocum venis-
 set, deserere non posse. Itaque Schis-
 maticorum factum sua fuga damnarunt.
 Altera die Octavianus Livonem electum
 Episcopum Ottoniæ, in Finia Insula Me-
 tropolis, ordinavit, cujus Consecrationi
 Absolon magno vigore se opposuerat.

Hist. Gent.

Dan. 1163.

Duchen. to 4

p. 715. ep. 418

Ceterum Rex Waldemarus non
 prius quam anno sequente millesimo
 centesimo sexagesimo tertio in Daniam
 rediit. Inter hæc vero, Octavianus a-
 ctitata inter Comitem Campaniæ & Im-
 peratorem astute in rem suam conver-
 tens, Romam scripsit, Regem Franciæ ad
 partes suas transiisse, seque legitimum
 Pontificem jurejurando affirmasse, quod
 ipso jubente Comes Campaniæ Impera-
 tori retulisset. Id discimus ex Epistola
 Frangipanum, Romanorum Consulium,
 ad Regem data, in qua rogant, ut has
 calu-

calumnias manifestando veritatem di-
luat. Sæcul. XII.
A. C. 1162.

§. LXII.

Alexander a Regibus Franciæ & Angliæ colitur.

Alexandrum Papam, ut diximus, in *Bourg Dieu.*
Monasterio Bobiensi commorantem
Rex Angliæ invisens ad ejus vestigia hu-
militer procidit, & post oscula pedum,
aureis oblatis muneribus, ad osculum
oris receptus est. Tum solium sibi præ- *Act. ap. Bar.*
paratum declinans ad pedes Pontificis
cum suis Baronibus confedit. Elapso
autem triduo, cum rursus Papam &
Cardinales muneribus cumulasset, ma-
gnam professus lætitiâ discessit. Haud *Rob. de*
post longum temporis spatium, peracto *mont. 1162.*
ad S. Joannem Launæ conventu, Reges
Franciæ Angliæque Cociaci ad Ligerim
degentes venientem Alexandrum Papam
honore congruo susceperunt; tum pe-
dibus incedentes dextra lævaque functi
officio stratorum, & equi, cui insidebat,
frœnum tenentes, usque ad fixum ipsi
tabernaculum deduxerunt. Nempe
Papa cum diu in Monasterio Bobiensi
versatus fuisset, Turonem perrexit, quo
ad Festum S. Michaelis perveniens, ibi-
dem Festum Natalis Domini celebravit.

Adveniente autem Quadragesima, *Act.*
anno millesimo centesimo sexagesimo
Ee 4 tertio,